

нѣто на съддатитѣ съ жителитѣ. Палата ги обвиняваше предъ тайния съвѣтъ на Англия. Работата на тѣзи сѣдби и обвинения бѣше възложена Франклину.

Английското министерство и кралъ Георгий, които мразяхъ Франклина, помислихъ че имъ са представя случай да го отдалечатъ. Едному адвокату по име Виддебурнъ, бѣше възложено да защитава обвиненитѣ и да опровергава обвинителя. Почтенниятъ докторъ Франклинъ, съ когото са въسخищаваше и когото почиташе цѣлъ свѣтъ, во време на нѣколко часове бѣше предметъ на груби подигравки и оскърбления. Адвокатинъ нарече Франклина *крадецъ на писма*, говори че той би *запечаталъ* такъвъ человекъ, *съ печатъ на безчестието*. Съ своитѣ заключения той много пжти възбуждаше смѣхъ въ свѣта на лордоветѣ, които държахъ страна на този декламаторъ.

Въ това време Франклинъ, който стоеше срѣщу адвокати, слушаше всичко твърдѣ спокойно и съ ясно лице. На всѣки ударъ той правяше съ ржката си знакъ надъ плещитѣ си, като искаше да каже че ударътъ заминва безъ да го досѣгне. Но подъ безчувственната външность на философа криеше са силно чувство на злоба, причинявана отъ обходата на адвокати. Като остави залата на сѣда и излѣзваше на вѣнъ Франклинъ каза на единъ приятель който го придружаваше: « прехубава постыжка, за която купувачътъ не е всичко запладилъ; тя може да му стори много повече отъ колкото самъ той мисли ». И наистина, за тѣзи си постыжка Англия заплати съ загубата на